

סמ"ר זך אוהד
6397597

בן נעמי וחיים

נולד ב- ב' ניסן תשל"ט 30.3.1979

התגייס לצה"ל ב- 23.7.1997

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- י"א טבת תשנ"ט 30.12.1998

בפעילות מבצעית בלבנון.

זך אוהד,

בן נעמי וחיים. נולד בחיפה, ביום ב' בניסן תשל"ט (30.3.1979). אח לאדוה ואביב. את ילדותו הסוקדמת בילה אוהד עם משפחתו בחיפה. הוא היה ילד שקט וביישן שלסרות הסביבה העירונית ומשך מיוקתו לשבע, לאדמה ולטיוולים.

כבית-הספר היסודי למד בנווה-שאנן ובכיתה ד' עברה המשפחה לישוב חדש בשם נופית. שם למד עד כיתה ו' בתקופה זו התגלה כחובב טבע, שאהב לטייל ברחבי האיזור עם המשקפת שלו. בחטיבת-הביניים למד בגוש "זבולון" שם פיתח את שתי אהובותיו הגדולות:

מחשבים וספורט. הוא למד מחשבים בהיקף מוגבר, והיה אחד האתלטים המצטיינים בבית-הספר.

כשהגיע לכיתה י' ועבר לתיכון "כרמל-זבולון" בקיבוץ יגור, נמנה עם נבחרת ריצת השדה של בית-ספר, והיה מהאצנים המובילים.

אדוה, אחותו, מספרת ש"היה רק טוב. קיבל את החיים בחיור, תמיד ידע להשלים עם כל מצב שנקלע אליו, ולעולם לא ביקש תמורה לעבודתו למעשיו. שאותם עשה הכי טוב מכולם".
משסיים בג'רצה להצטרך ליחידת "אגוז", בעקבות חברה של אדוה, ירון, אותו העריץ ואשר היה בשבילו דמות לחיקוי. אוהד היה ב"אגוז" תקופה של כ-19 חודשים ומשם עצה לפלוגה הרובאים של גדוד 51 בגוני. בפלוגה זו, אומרים עליו מפקדיו התבלט בחייל מקצועי במיוחד וכחייל ממושמע, שקיבל כל משימה וביצע אותה בצורה הטובה ביותר. בין חברי הפלוגה היה אהוד ביותר ותמיד היה הראשון לעזור בכל דבר ובכל נושא.
ב-30/12/98 יצא אוהד עם מחלקתו לפעילות מבצעית בוואדי ברך, שבמצעות ההכחחון כלכנון. בדרך לנקודות המארב קרתה טעות טרגית, ונוצרה תקרית אשר דו"צדדית בכוח, אוהד נפגע ונהרג. 30/12/98 יצא אוהד עם מחלקתו לפעילות מבצעית בוואדי ברך, שבמצעות ההכחחון כלכנון. בדרך לנקודות המארב קרתה טעות טרגית, ונוצרה תקרית אשר דו"צדדית בכוח, אוהד נפגע ונהרג. 19 היה במותו.

אוהד הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בקרית טבעון. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

יהי זכרו ברוך

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה סדר וקשה, היא דרך חקרנות של החטיבה, עשרות אתרי קרב, סאות פעולות וסבצעים ואלף ארבע סאות חללים. הם עדות נאמנה וסכאיכה לסגרת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות הסבצעית. יחד עם זאת, הליים וטובים וסבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים וספקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמתו כל תקופת שירותם הייתה ב"אימון ובשגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "צולים לקו" "יורדים לאימון", ויצאים ל"גולנה" ל"נופש" ול"תעסוקה", לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עכרו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שירותם הצבאי היה סבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש. דק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, אין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים, במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים", אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים, על סיור בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוות, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה. הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם זיכרונות אתה "קיטבן" הפק"ל והתד"ל, שק שינה מדים וזרקות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה, ואין ספור חוויות. על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים מריצת לילה ממסע, ממטווח, מעשרות אימונים, אימון "יבש" ו"רטוב", אימון פרט ואימון חטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה. ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר. אימון בנגב, בגליל או ברמה אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים, או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "עוזי", "ססן", "ציכ"י", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה". להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, כסיירת ב"עורב", בפלוגת הקשר, בפלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה", להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, שג או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" /או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום " כמו חייל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה" במסדר המפקד, ובמסדר יציאה, טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מני"ם או קיצונים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים.

להיות בגולני זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושגרה"

טעות טרגית בלבנון

מאת אבי אשכנזי ויואב לימוד

שרשרת טעויות פרטיות הובאה לפניה של סמל ראשון אוהר זך, מן 18 וחצי מנוספית, אתמול לפי נות בויך מלבנון. בתאונה נפצעו שני חיילים, אחד מאורח מינוני וחשני באורה קל. סיפור הצפון היום זקרת הקורה.

כיום שלישי בלילה יצאה מחלקה מגרוד 31 של גולני, בפקודו של סג"מ אסף לפיד, להגיע מארב בין הכפרים טייבה וקנטרה כדרום לבנון. הכוח הוכן למי שיטה במשך המישה ימים. סמוך לחצות טעה מפקד המחלקה בניווט. הוא הלך מעדבה במקום דרומה, ורק אחרי כמה מאות מטרים הכחין בטעות. או פנה לכיר

ון צפון, במטרה לתקן את טעותו ולחזור לציר התגרי עה המקורי. הוא לא עירבן כשנינו את יתר החיילים בכוח, ויצר בכך מצב שבו הכוח נפרס בצורת פרסה: חלקו האחד לפני הוואדי וחלקו השני - אחריו. כך, ראו החיילים בסוף הכוח את חבריהם שהלכו בראש. הפער ביניהם היה עשרות מטרים.

"זיהינו מחבלים", הם דיווחו למפקדם בקשר, וחש' בו שנתקלו בחיובאללה.

לפיד, שלא ידע כי הוא אחד ה"מחבלים", שאל את חייליו בונב הכוח, האם זוהוהו וראי. במקביל הוא קרא לאחד החיילים שהיו עמו בראש הכוח לגשת אליו. החיילים בונב הכוח ראו את תנועת החייל, והי' שיבו בקשר למפקדם, כי זיהו תנועות בוודאות וביקר

שו אישור לפניה לעברים באש.

לפיד אישר את הנקשה, וחיילים בונב הכוח פתי' חו לעברו באש. משראה לפיד כי הוא מותקף, הוא השיב באש לעבר מפקד הידי, מבלי לדעת שהוא יורה לעבר חייליו. האירוע כולו נמשך שניות, עד ששני חילפי הכוח הבינו את טעותם וצעקו "צה"ל, דר"צ ודי' צדרי" - חרל אש'.

הכרויים שירו החיילים בחור פגעו בשניים מתו"י לי הונב. זך ו"ל נפצע באורה אנוש מכמה כדורים ואיבד דם רב. מאותי יוחר נפטר מפצעי' סגן מפקד הכוח, גיא נסים, נפצע קשה בעינו. סג"מ לפיד נפצע קל.

"הטיבה לתאונה היא טעות בשיקול הרעת של מפ'

קד הכוח', אמר מפקד עוצבת הגליל, תאל' אפי פי' זי. "מדובר בכשל של המ"מ, אשר לא דיווח על הט' עות בניווט, גישה לתקן את הטעות עצמאית, פיצל את הכוח ולאחר"מכן אישר פתיחה באש עלי"סמך שי" קולים שגויים".

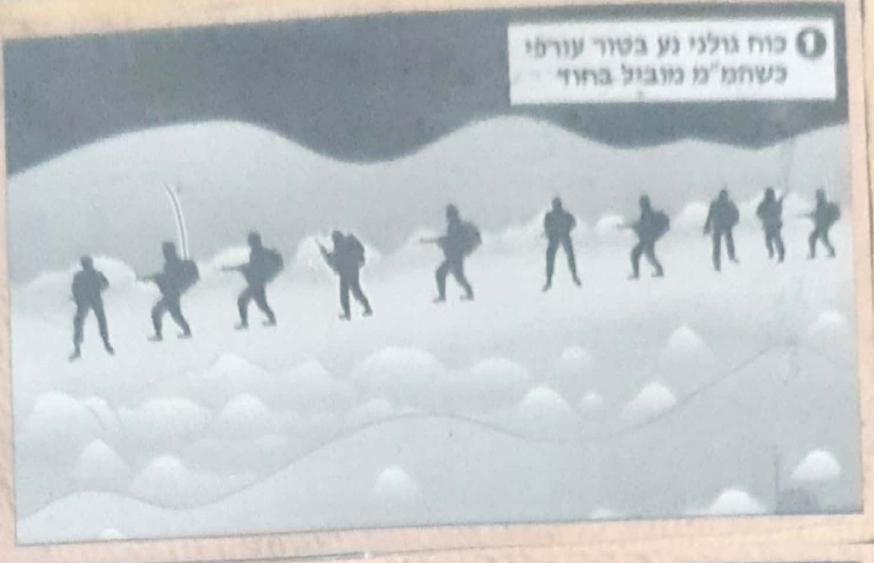
במקביל לתחקיר הפיקודי הורה אתמול אלוף פי' קוד הצפון, גבי אשכנזי, על הקמתה של ועדת חקירה לבריקת נסיבות התקרית. בראש הוועדה עומד אל"מ אבי, סגן מפקד עוצבה כצפון.

האלוף אשכנזי הינחה את ועדת החקירה להשלים את עבודתה עד תחילת השבוע הבא, ונמסר כי היא תברוק גם את עברו המקצועי של מפקד המחלקה וטענות החיילים כלפיו.

הטעות הקטלנית: שלב אחרי שלב

1 כוח גולני נע בטור עורפי כשהמ"מ מוביל בחוד

2 המ"מ טועה בניווט, וכשהוא מבחין בכך הוא מנסה להחזיר את הכוח לגתיב המקורי

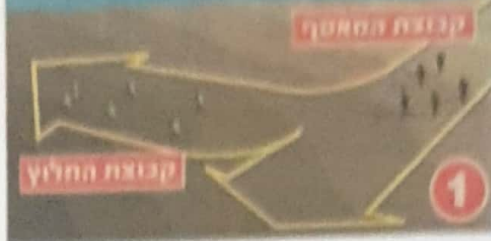
3 החיילים בזנב הכוח מבחינים בחיילי החוד וחושדים שהם מחבלים. קרב יריות קטלני מתפתח בין שני חלקי הכוח

הרשים: דוד ברנר

האסון שלב אחרי שלב

כוח גולני נע בחסות החשיכה ליעד במסלול
שנקבע מראש. משל טעות בניווט שוטת
קבוצת החלוצי מהמסלול בעוד שקבוצת
המאסף ממשיכה במסלול ישר

מפקד הכוח, סג"מ אסף למיד המוביל את קבוצת
החלוצי, מבחין בטעותו ומונה חזרה לכיוון היעד.
שתי הקבוצות נעות עתה בשני צירים מקבילים

קבוצת המאסף מותחת באש על קבוצת החלוצי.
וסג"מ אסף מורה לקבוצת החלוצי להשיב באש.
בחילופי היריות נהרג סמ"ר אוהד זך ז"ל
ונפצעו 2 מחבריו

טעות בשיקול
הדעת של המפקד,
סג"מ אסף לפיד,
גרמה לכוח
להיערך בצורת
פרסה: חלקו
האחורי "גילה"
את חלקו הדמי -
וחשב שאלה אנשי
חיזבאללה.
"זיהינו
מחבלים",
דיווחו החיילים
בזנב הכוח -
וקיבלו פקודת
ירי.
מירי התגובה
נהרג סמ"ר
אוהד זך.

כך זה קרה: כוח גולני מן בטור, בשלב מסוים הספקד טועה בגיווט. כשחזא מנסח לחזור לנתיב המקורי, החיילים בזנב הכוח והשדים שהזא והחיילים שהולכים אחריו - מחבלים. הם מניס אליו בקשר, ומקבלים אישור ירי. מתפתח קרב יריות קטלני

מימין: המ"מ, סגן משנה אסף לפיד, אתמול בבית החולים. משמאל: ההרוג - סמ"ר אוהד זך ז"ל, לוחם גולני בן 19 מן הישוב הקהילתי נומית ליד קריית טבעון
צילומים: חיים אוולאי ורוני שיצר

ה"זנב" ירה בחוד

למעשה אישור לירות לעבר חייליו שכמד - ובכלל זה גם לעברו, שכן הוא עצמו יר ביל את הכוח שטעה בדרך. הוא אישר לחיילי ה"זנב" לפתוח באש, ובתוך שניות מעטות ספגו הוא והחיילים שמאחוריו מסד קליעים מכיונם של חיילי ה"זנב".

הטעות הטראגית הלכה והתעצמה. המ"מ, שעמד תחת אש, סבר שהיורים הם ה"מחבלים" שחייליו שב"זנב" התריעו עליהם, והורה מייד לחיילים שלידו להשיב אש אל מקורות הירי. ער מזהה הפכה החזרה לשרדה קרב, שבו יר חיילי הכוח זה על זה, מבלי להבחין בטעות הנוראה.

החיילים שב"זנב" הכוח קלטו, מנקודת ראותם, את התנועה החשודה סמוך אליהם, וסברו לתומם שמדובר בכוח המחבלים של קראתו יצאו למארב. חיילי ה"זנב", שלא העלו על דעתם ש"המחבלים החשודים" הם בעצם חבריהם, מיהרו ליצור קשר אלחוטני עם המ"מ לפיד, וביקשו ממנו רשות לפתוח באש על "החשודים".

למרבה הטרדגריה, גם המ"מ לפיד לא העלה על דעתו שחייליו שב"זנב" מבקשים

מאת עמיר רפפורט ואיתן גליקמן,

כתבי ידיעות אחרונות

רחמו המקדיחה של סג"ם לפיד נצטו מפיד הפלוגה, ובחמש' אף טנו נכתב למפיד הנרד, סאל' אילן.

סאל' אילן התייעץ עם מפיד הטבת גולני, אל"ם גרי, שפליץ לתי"ח את המ"מ. כשיחה שוחח בין המג"ד לבין המ"מ לאור מכן, וחליט סאל' אילן לות ללפיד, המדמנת אודונה. ייתכן כי בעת התקיימת שלושם לא ריחז לפיד לחייליו על כך שטעה בניחוס, כדי שלא יתברר ששנה שוב, למרות ההדמנת שניחנה לו.

אחרי, אל תירח. זה המ"מ שלנו, כך צעק אחד מחיילי כוח גולני, שהיה מצויד במכשיר לראיית לילה, לעבר אר"י זה כך ויל, שבריד שניה לפני תקיפת חי"י שלושם ביר הדב'לפתן. אך זה כבר היה מאוחר מדי, אחרי, שחשבו כי מרובד במחבלים, חסס את הער"ק, וקצב חי"י ריחז בין החיילים שהיו בראש הכוח לבין החיילים במאפי, החל. זאת אחרי שמפיד הכוח טעה בניחוס, בעת שהוביל את חייליו למארב, והכוח פוצל לשניים.

סג"ם אהוד ז"ל

לפיד, המאוששו בבית החולים. ג"ר בצפה עקב פגיעה במרס"ק, הפן אתמול לכירוד אצל אלוף פיקוד הצפת, גבי אשכנזי, בניסיון להבין את שרשרת התקלות, שרובילו למתו של סמ"ד אהוד ז"ל.

לפיד הדגיש כי הוא מעוניין לחוד כהיום לפעילות כלבונן. גורמים בפיקוד צפון אמרו כי לפיד לא יחוד לפיד על מחלקתו, למרות שעבדה ועדה התקירה עדיין נמצאת בעיצומה.

יחד עם זאת, מתחו אתמול קצינים בחטיבת גולני ובפיקוד הצפון ביקורת על דבריו של מפיד. עוצבת הגליל, תאל' אפי איתם, שתקף את תיפקודו של המ"מ לפיד לפני שבכלל החל התחקיר על האירוע. גבון שהיו טעויות גדולות, אבל איראפשר להאשים רק את הקצין. דרגו הפיקוד העניקו לו גיבור, או מדוע להאשימו בעת, אמרו שם.

מחשעת והקטלנית נהרג סמ"ד אהוד ז"ל (19). העובדה שהאסון כמעט נמנע, והנבררה בתחקיר שנועד אתמול, ממנו עולה כי קרב הייתה בין חיילי גולני נמשך בסך-הכל כע' שר שניחח, לפני שהוסק, ועדת החקירה, בראשות אל"ם א., צפויה לתגיש את מסקנותיה עד אמצע השבוע הבא, וממצאי הביניים מעלים שורה ארוכה של כשלים עדי בשלב הכנת הכוח למשימה, וגם בעת הפעולה עצמה (ראו מסגרת). עוד עולה, כי במחל' קה שהייתה מעורבת בתקרית הידי, כמעט פרץ מרד לפני כמה שבועות, לאחר שהחיילים התלוננו במספר חודמנרות על יכר לתו המבצעית הלקרחה של המ"מ, סג"ם אסף לפיד (22). אולם בעקבות שיחה עם אותה החטיבה, אל"ם (מיל') רב אבני, הם נמ' נעו מצעד קיצוני זה.

סג"ם לפיד מתנה למפקד המחלקה לפני כחמישה חודשים. זה מינר הנחשב ליוקרתי, שכן חיילי הפלוגה הרובאית של גרוד, הבוקעים הראשון בגולני, הם ותיקים ברובם. אך זמן קצר אחרי מינויו פרצו עימותים קשים בין החיילים לבין מפ' קדם עלירקע יכולתו המבצעית. חיילי המחלקה התלוננו על

ממצאי התחקיר

התדרוך: הקצינים הבכירים לא תירכו את החיילים כיצד עליהם לנהוג במקרה של נתק בין חיילי הכוח.

- חיילי הכוח לא הוכנו למצב של זיהוי דמויות חשודות תוך כדי תנועה.

הנתק: תוך כדי התנועה לעבר היעד נוצר נתק בין החיילים בכוח לבין המפקד. עפ"י התרנגולות הל איסור מוחלט על ידי במקרה כזה, אלא שההודעה על הנתק לא הגיעה למ"מ, והיא נשארה "תקועה" אצל החיילים שנועו בעקבותיו.

הטעויות: כאשר המ"מ הבחין שטעה בניווט והחל חוזר על עקבותיו, הוא לא עידיכן את כל חיילי הכוח כמתחייב.

- המ"מ טעה בכך שאישר לחייליו לפתוח באש מבלי לבצע נוהל זיהוי. הוא הסתובב וירה לעבר הדמויות שידו לכיוונו, ופגע בסמ"ד אהוד ז"ל.

הירי: נמשך כעשר שניות, וכשהחיילים הבינו שהם יורים לעבר חבריהם, הם הפסיקו את הירי.

עמיר רפפורט

קו פרשת המים

פרשת מותו של אהוד נח ד"ל בלבנון
איגרת קשורה לפטירתו בלבנון. והיא
קשורה בראש וראשונה לבלבנון
המוחלט של הערכים בצבא

11-01-1999

לא אנו מודעות העלית של סדרל משה חנוך אהוד, עבודתו קצין בצדד היה אהוד כנאמת אימני, בה כה נפצע חייל. הקצין לא תרם, הנה משה יואל לצ"ש על כי צועד, חזק הוא נשא באחד מן המפקדים רבי האשיות בצבא לאדם בדרגתו.

ה שאלה מרהיב, האם המספר הגרמט שרין האמת א' מוני, סוה את אהודן השיירה של קצין מכסית אבל לא הוא מעניינגו כאן העניין הוא שבאבא שיעם, האם כנאמת אימני המשיח האלה הרישון אינו ניהמת לסליה, טעה שלא נודק בפעילות מכבצית הוא אולי סיבה להערכה משה'ש של יסילות הקצין והסולל קדומו, אבל קודרי לא עילה לגלימה פמכית. בכל צבא, אין כנראה מנהל.

כנ"מ אפי למיד טעה השכר, כי שלה משה'שועם, טעה מכבצית, הקשורה לאי מילד ורגולת ולשיקל רעה, אין קצין שלא טעה בימי חלוד טעה סכא. אין צבא סבו לא נשגו חיילים - תרשו לי להשיך שמונו בעשרות אהודים של הצעירים כפעילות ובמלחמת - במקצית סכאלה רב, אשפיות, לשמונו, שוכות ללא נמקצית המפע, אהוד - ו' ד"ל נשיג, משמחו סמנה את האיומה שכמכות. גם אפי למיד, כמדד צעיר וקצין צעיר, יצטרך לחיות עם טעוה לעולם, אני לא משנה את כבודי לסכא, אבל אפי למי

קוללת לבקון

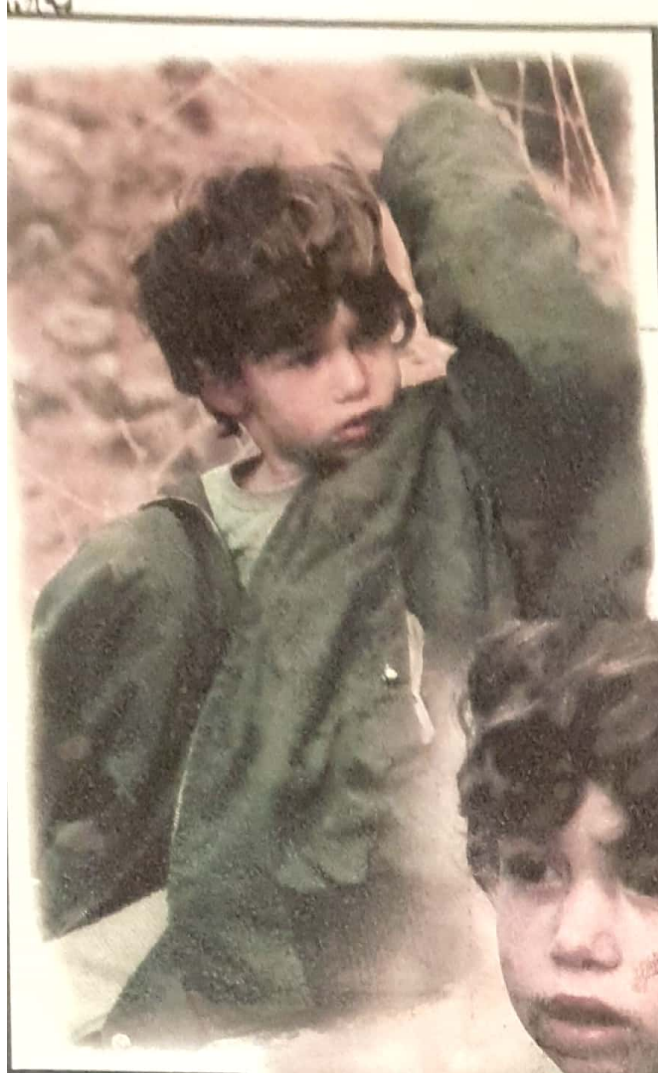
השאלה כי נפגשו מילד
 ילדיו זה הולדת של
 הישגיו של לבקון, לפי
 היחידים, לא הועלתו
 שריות הישגיו בגללי
 שאלות אלה לא מדי
 היילים מופיעים מולטי
 חיות, ובכשום מופיע
 לא מדי המניח הוא
 הודות או לתור ד"ר ורן

הוא חזק לא משה'ש, פעולה כמשה'ש חנוך נעצמות
 או חזק כה, והוא'ש שמונו מ'ש חנוך כמדי "מ"ש" על
 גללי, ופי עם ומו לרש המניח. מ"ש לחזק את פי
 נוח המעשה, אפי לעשות מה שיענה ונבא שליטה.
 תג' אפי איות משה'ש עוזבו ובליל, מלה מ"י ל-
 לא נשית מ'ש'ש לפעילות ממונו שילמה מולקט על
 לפי, הוא המעשים ול אהודים לנשפיק, לרשום
 המעשיות, לפשימיות, זה אפי' עם להשגה מ'ש
 לוח אהוד כנאמת להשיח, תנועה זה איה סעלה
 לקחת מנה את אפי לוח גימי, והם הם מ'ש'ש על
 והלך מבא המעשים בצ"ש המה נרצח ש"ש ודמה
 למש"ש כנאמת את האה.

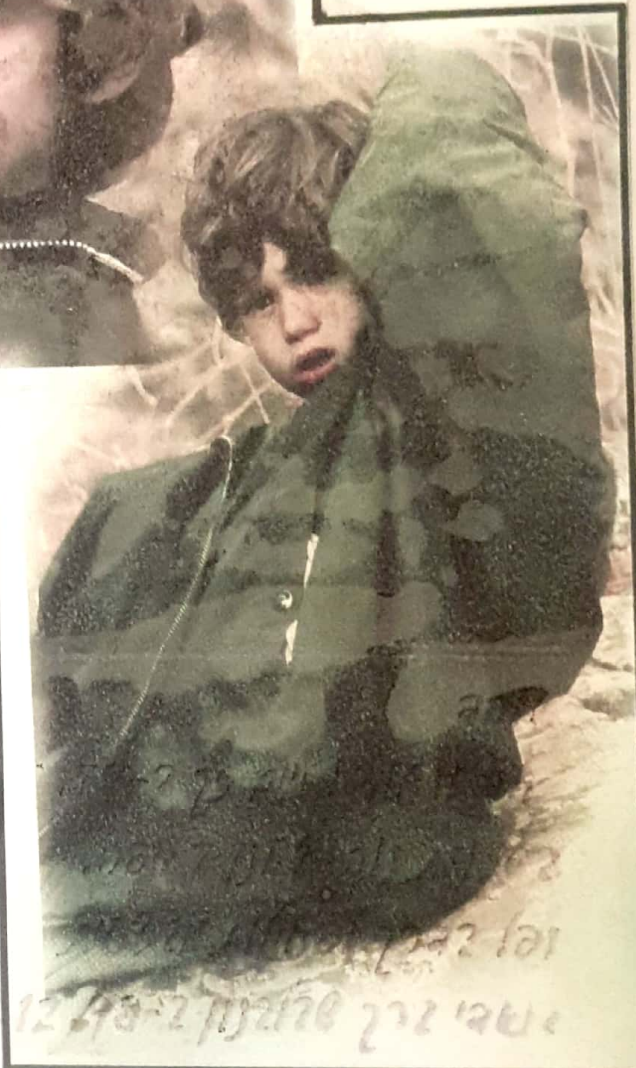
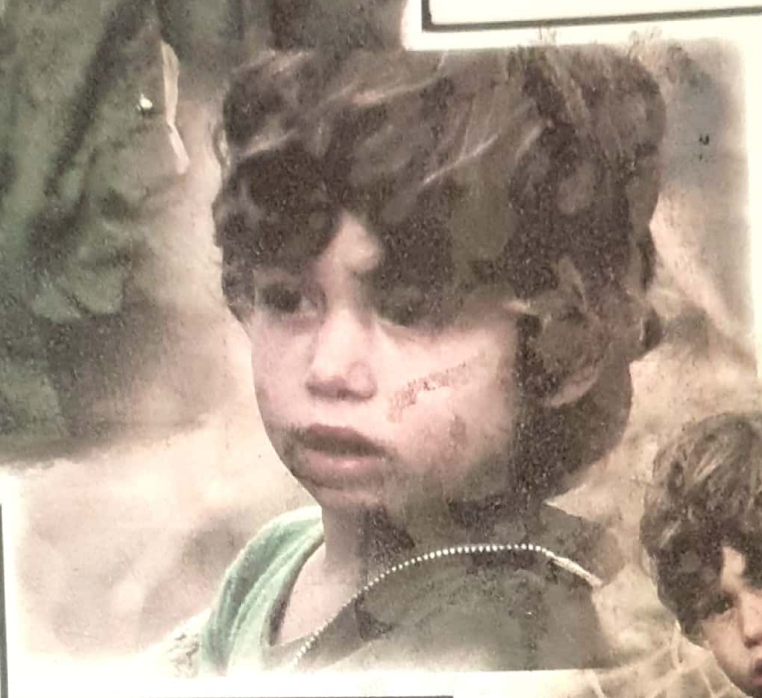
תג' אהוד לא חיבה לתור התנוד, אפ"ל לא לוחם
 והחיות הוא כנה מרמז ניתוחים הקטל על אפי
 לפי את המשיח, מרמז ניתוחים כאלה שוכות
 רוד ודני מיל, אפי אפי כנאמת פעולת אהודם לא
 ע"י אהוד, וכעשים ורצח השקות שאלו מה ש"ש
 ופי שרשים כנאמת, אפי לא תנש'ש מ'ש'ש.
 המנהל, שמונו את כל שריות הישגיו במשה'ש מניח
 כשם ע"ד הנהנה, לא הניח כשודים אהודם את ע"ד הניח
 המשיח, ונה את ע"ד המערכת מה שנה הניחה ע"י
 פי, אפי שיתם כבי ת"ד ורן

מ"ש לטעם את השיח הוא מסביות לבנון כבל, כי
 אין לה קשר גם אם ניסוג משם, פעולות כאלה יש"ש
 להנבצ מ"י לילת, היא קשורה בראש ראשונה לבלבול
 המוחלט של הערכים בצבא. צבא שאין בו גימי, צבא שבו
 כל טעה מכבצית היא עילה ללינך הקשודתי כשדוק
 פעולה של לובשי קריה, צבא שדוקה נעשית בו אפי'
 שמונו רין כמקשדות - הוא צבא אפי' יכל להפק.
 משה'ש המעוררו לרין של הישגיו ש"ש'ל בכסיות ודמות
 ודחה פי משה'ש מ"ש כנאמת והאשיות ובשפיות לוקלות
 מכבציות, אם האודע השבוע בלבנון לא היה פי משה'ש
 מ"ש כנאמת האשיות, הניחיו והניחיו והקשודתי של
 חסלות כאלה, לא תהיה לצה"ל חקשנה.

30.3.79 - 30.12.98

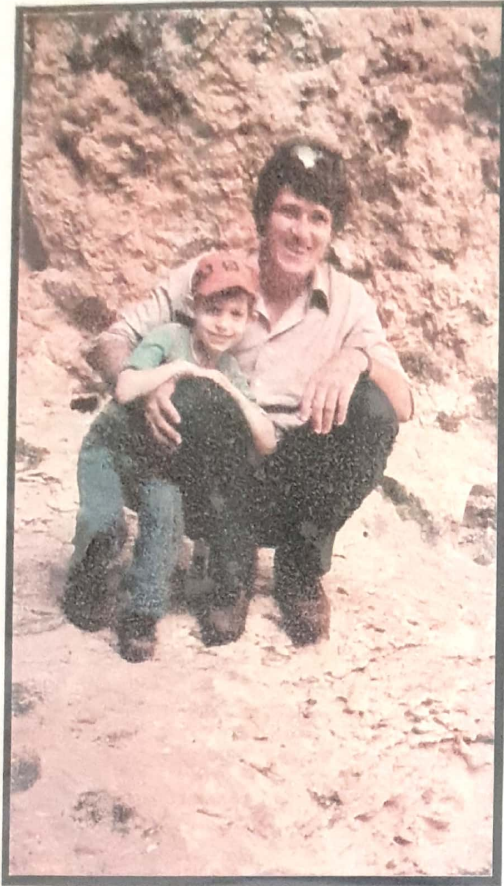

אוהד
בתקופת ילדותו

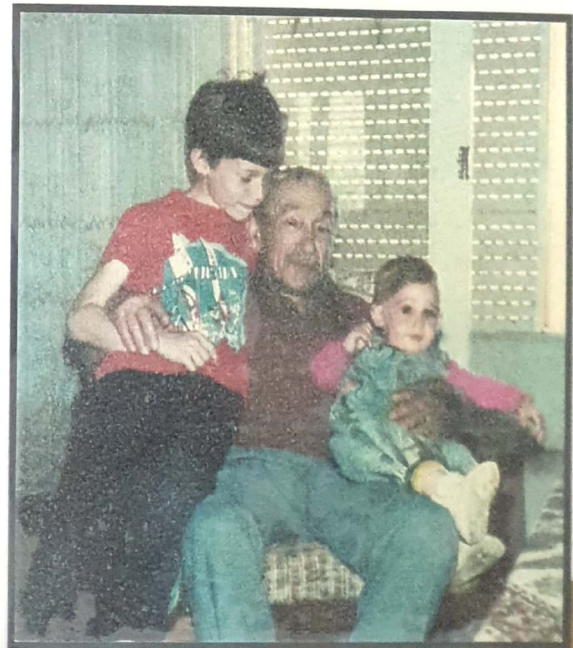

אוהד
ילד טוב
וזהו ילד טוב
אשרי זרך שהנניך ב-12-30

אוהד
עם אביו

אוהד עם
סבו ואחותו

שתקו גדול חייכן גדול והרגליים מחוברות לאדמת הארץ – אוהד זך זכרונו לברכה

בשלושים לדצמבר תשעים ושמונה יצאו שבעה עשר חיילים למארב שיורתי בלבנון.
שרשרת של טעויות שנעשו על ידי המ"מ שפיקד על הכוח הובילו לירי של כוחותינו על כוחותינו.
אוהד זך בן תשע עשרה יומיו נפל בתאונה צבאית בלבנון.

ילד של טבע עם משקפת על הצוואר

נעמי, שבעצמה מחוברת אל האדמה גם בתחום עיסוקה, עיצוב צמחיה יגונית, כהגדרתה, מזדהה מאוד עם אהבתו של אוהד אל הטבע "בכל התמונות תראי אותו עם משקפת על הצוואר. משקפת וחיוך. כל כך אהב לטייל. היה מטייל המון לבד בסביבה. כשהיה בא הביתה מהצבא, הוא היה נשכב פה על הדשא ונרדם".
"הוא היה ילד של טבע, מרחיב חיים. מגיל צעיר מאוד היה מחובר אל הקרקע של הארץ. אנוחנו טיילנו הרבה ביחד וזה גם היה ערוץ הקשר העיקרי בינינו עד הצבא. מגיל צעיר מאוד ידע לנווט. הלימודים לא היו ממש בראש שלו ולמזלו בחטיבת בנינים הלך ללמוד בבית הספר של הגוש באושה. אחר כך למד בכרמל-זבולון. במגמת הספרד רט והיה גם בבחירת בית הספר בריצת ניווט. גם הנבד"ר וגם הוא באופן אישי הגיעו להישגים מאוד מרשימים. זה היה הקטע החזק שלו".

בחיק הטבע בנופית הרגיש בבית

אהד זך: מלח בחיפה, לנעמי וחיים ולאחותו אדווה. משפחה של טבע ושל אהבת הארץ הם היו, גם כשגדו בעיר, מלח הארץ, נהגים להגדיר אנשים כמותם.
אוהד היה בן עשר כשעברו לשוב הקהילתי. טפית שם, עם קבוצת המיסודים, בנו את ביתם על צלע ההר הצופה אל העמק. הקפידו לבחור חלקת אדמה בקצה הישוב שכלום לא יסתיר את הנוף גם בעתיד, כשיתרחב הישוב ויבנו בו בתים נוספים.
אוהד, ילד טבע שהיה מחובר אל האדמה, הנוף והצמחיה הרגיש שם בבית מהיום הראשון.
בבית המשפחה, על המרפסת המשקיפה אל העמק, אכן, הכל כמו מונח על כף היד. תחושת ההתחברות אל הטבע מיידית ומוחלטת. וכשחיים מצביע על העץ הכווד על הגבעה שממול ואומר שזו היתה פינת הנירונה של אוהד, אפשר לטעות לרגע באשליה ולחשוב שדי אם נעף מכט נוסף, נראה אותו יושב לו שם.

מוות ציני

הסערה שעוררה נפילתו של אוהד בתקשורת ובארץ כולה, לא שכחה עדיין והיא עולה ומבצבצת שוב ושוב בדבריהם של ההורים.
"אנוחנו בתקופת מחאה", פותח חיים את השיחה, "אבל לא זה הזמן והמקום להביא אותה. היום אני רוצה לדבר רק על אוהד שהיה ועכשיו איננו".
נעמי, שעונדת על פרק ידה את שעונו הגדול והכבד של אוהד ועל פניה שורה כל הזמן ארשת של עצב גדול, אפילו כשהיא מחייכת, מרחיבה את דבריו של חיים, "המוות של אוהד הוא מוות ציני. הוא היה כל כך רגיש ויותר מהכל ידע להקשיב והמפקדים שלו היו חסרי רגישות ולא ידעו להקשיב לחייליהם, הוא ידע לנווט עוד לפני שהגיע לצבא ונהרג בגלל טעות בניווט של מישהו אחר".
האם לא נוצר מצב שהכעס הגדול והעיסוק הרב שדורשת מכם ההחלטה ללכת עד הסוף בחשיפת מהלך האי-רועים והמסקנות הנדרשות לדעתכם, מונעים מכם להתארבל על אוהד?
נעמי לא זקוקה לזמן למחשבה לפני שהיא משיבה, "אנחנו אנשים רצינאליים", היא אומרת בנימת מחאה, "והייתי מאוד רוצה שיבינו שהכאב והכעס אינם שזורים זה בזה. אני מפרידה ביניהם הפרדה מוחלטת. כשאני כועסת יזוה מה ששומעים ממני בדרך כלל בנושא הזה, אז אני כועסת. הרי גם הורה שכול נשאר בן אדם חושב ואינטליגנטי ויש לו מה לומר וצריך ללמוד להקשיב לו ככה. אני לא רוצה שישונו אותי במשבצת של אם שכולה שמדברת רק מתוך הכאב וזה ייתן לגיטימציה לא להתייחס לדברי ברצינות".

אדוה, אוהד ואביב זך

אוהד עם ההורים. משפחה של טיולים

סופרים כל יום ומחשיבים לבנות את החיים

הפגישה עם המשפחה מתקיימת יומיים לאחר ליל הסדר. ימים של חג והתכנסויות משפחתיות. הם מטבע הדברים ימים קשים יותר, המדגישים ביתר שאת את החסר והכי אב. "לקראת הסדר למשל", מספר חיים, "היתה לנו התלבב טוט גדולה. אנחנו תמיד מקיימים את הסדר אצלנו עם כל המשפחה. קוראים את כל ההגדה ושרים את השירים על פי היגיון ההונגרי של אבא שלי. השנה נעמי מאוד חששה מזה. אני עמדתי על כך שלא נשבור את המסורת. חששתי שאחר כך לא נוכל לחזור לזה. ועשינו את זה והיה קשה מאוד. נעמי פרשה מידי פעם, כדי של יראו אותה בוכה ואחר כך היה לילה ארוך של בכי. אבל אני חושב שזה היה חשוב".

"כשישבנו שבעה", מרחיבה נעמי ומוחה דמעה, "זוכינו להמון תמיכה ואהבה מאנשי הישוב, באה לפה אם שכולה מזה עשרים שנה ואמרה לי, שבכל אחת מהשנים האלה יש 365 ימים שנספרים אחד לאחד. ולמרות שהיא יוצאת לבלות ונוסעת לחו"ל וחיה את חייה, היא מרגישה את כל כבוד משקלו של כל אחד מהימים האלה."

אני עוד לא מסוגלת להתחבר אל הצמיחה, אל כל מה שמבטא יופי, אל האביב. לחממה שלי עוד לא נכנסתי מאז שאוהד נהרג. לא טיפלתי בגינה, שבדרך כלל כל כך מטופל חת, לא הכנתי עציצים לפסח, כמו שהייתי עושה מידי שנה. אני מקווה שזה יבוא. הפרידה שלנו מאוהד עוד לא מושלמת. ועד שלא דע לקבל את זה, לא תהיה פרידה. ואנחנו עוד לא בשלב הזה".

לא הספיק להתגלח ולאהוב אשה

"אוהד היה הזך האחרון", מציין חיים בכאב גדול, "אחריו לא יהיה מי שימשיך את שם משפחתו של אבי". "אני כל הזמן חושבת על הפיספוס", מוסיפה נעמי, "על ההחמצה, על כל מה שהוא לא הספיק. הוא עוד לא הספיק לאהוב חברה, אפילו להתגלח הוא לא הספיק. זה כואב לי מאוד. זה וגם כל מה שאני לא הספקתי לדעת עליו. הוא לא הספיק להתפתח בתחומים נוספים שהוא אהב. למשל אני חושבת שהוא מאוד אהב ציור, אבל הוא לא הספיק לעסוק בזה ואני לא יודעת מה יכול היה לצאת מזה. זאת תחושת החמצה מאוד מכאיבה."

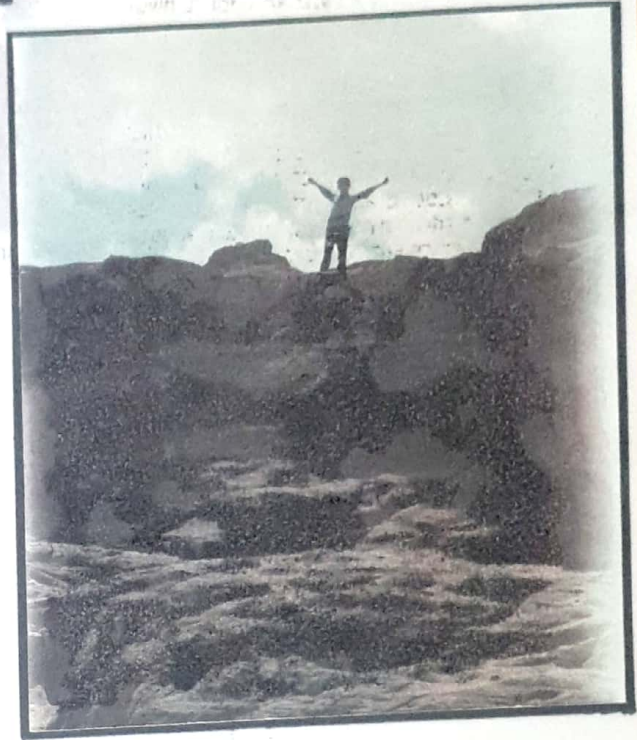
אני רק מקווה שיזכרו את הדברים הטובים של אוהד ויקחו אותם קדימה. את כל הדברים הטובים, את החיוך ואת ההקשבה. בעיקר את ההקשבה. הוא כל כך ידע להקשיב".

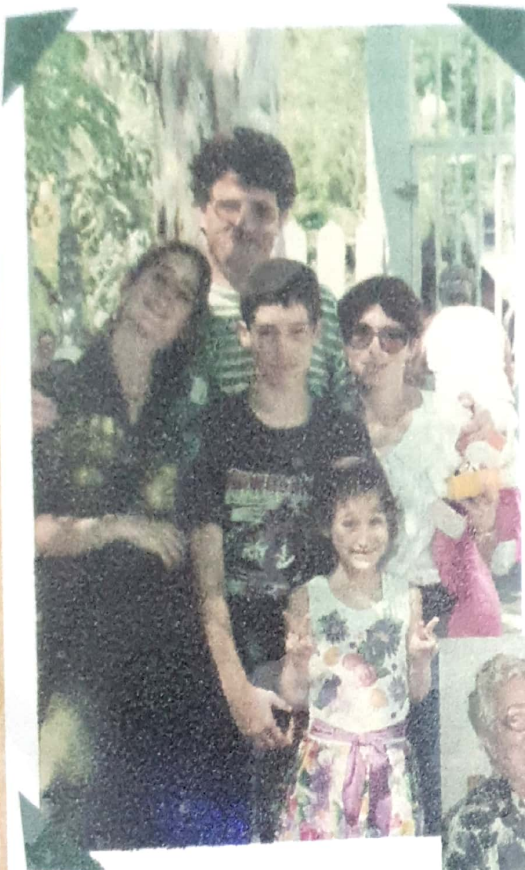
בטיולים

עברתי בליגה ומחזורי לימודי הטיול

הייתי בטיול עם חברי לטיול בנגב
בטיול בנגב בליווי מדריך מנוסה
הטיול היה מלא חוויות וקצת קשה
בטיול בנגב בליווי מדריך מנוסה
הטיול היה מלא חוויות וקצת קשה

תמונות מחיי המשפחה

זכרונות מהבית

טדינוק, היה אוחד חילד המקסים בעולם; בלונדיני, שקט, לא עשה צרות, אטילו בלידה לא גכה. "ילד שלעולם לא מקטר", אמרה עליו אמו.

בילדותו, לא אהב לצייר, אך אהב לבנות דברים ולחרכיב. מגיל צעיר ניכר היה עליו, שהוא יודע להתמצא במרחב: כשהיה אוחד בן שנה וחצי הלכת המשפחה לים, החוף היה חומה אדם. אוחד על דעת עצמו החליט "לבדוק" את המצב בחוף. אחיו הליכה ארוכה ידע אוחד בדיק לאן לחזור. כשהיה אוחד בן ארבע, יצאת המשפחה לטיול באיגופת עם "מוטורחום". בשלב מסוים בטיול תרגיש נענעים לארץ, וביקש לחזור הביתה לסבתא, אך לבסוף, המשיך את הטיול למרות הנענעים.

אוחד, מספרת אימו, היה ילד מאוד ביישן וברך גדול בענייני אוכל. אהבותיו הגדולות היו: מסטות, דברים מתוקים, וחפוחי. אדמה בכל הצורות והגדלים.

כשהיה בן שמונה, גלדה אביב, אחות קטנה לאוחד ואדוה. מרגע לידתה ראה אוחד את עצמו כמי, שאחראי לה באופן בלעדי, ולכן, לא היה זה מפתיע, שאוחד היה זה שבחר את שמה.

כשהיה אוחד בכיתה ד', עברה המשפחה לשוב חדש בשם נופית, בשיפולי הגליל התחתון, ושם החלו לחיות חיים "חלוציים": ללא מים, ללא שירותים, ללא כבישים. הישוב נראה כמו גן - שעשועים ענקי לילדים.

כל הילדים בנופית, מכרח המציאות, הפכו לילדי טבע, ואוחד כמותם, אהב מאוד לטייל בטבע לעיתים, היה יוצא בבוקר לבדו, רק הוא, בקבוק מים והמשקפת שלו, והיה חוזר לקראת ערב. הוא טייל הרבה באיזור נופית, ולדברי הוריו: "את נחל ציפורי, הצמוד לנופית הכיר פשו את קי יד".

בטיולי המשפחה ידע להתמצא בכיוונים, ומגיל צעיר כבר ידע לקרוא מפות.

אוחד ואביו, שני אנשים שמאד אהבו לטייל, טיילו "טיולים אתגריים", טיולים שאהבו לקרוא להם "טיולי גברים". כשהיה אוחד בכיתה ה', נסעו לטיול בנחל זדנות, ושני בשטח בתוך אוהל ושקי- שינה.

בגיל 13, בגיל הגב-מצוה של אוחד, הפתיע חיים, האב, את אוחד, והשניים יצאו לטיול בקניה. בטיול זה חלה התקרבות ביניהם, וכל לילה העבירו חוויות וסיפורים.

הטיול תבא של אוחד ואביו היה להר הנגב. את הטיול עשו בג'ם, שבמזל חזר שלם בסופו של הטיול. בטיול זה התנסה אוחד לראשונה בירי אקדה. אביו נתן לו לנסות לירות באיזור נחל אילות. זהו בעצם "טיול הגברים", האחרון של אוחד ואביו לפני גיוסו לצהל.

לאנדה חיתה דאגה מיוחדת לאחיותיו: "תמיד שמר והגן עלינן", הן אומרות, "ומי שהעז להתקרב אלינו היה הוא עומד על המשמר". היה לו קשר מיוחד עם אחותו אדוה, הם עברו יחד חוויות דומות ומשותפות. ההתקרבות ביניהם נוצרה, משום שהאם עבדה מחוץ לבית, והשניים נשארו לבדם ושיחקו. אוחד היה ילד מופנם מאוד, ולא שיתף את הסובבים אותן ברגשותיו, אך רק את אדוה אחותו שיתף בכל מה שעבר עליו.

אדוה יודעת לספר כי "אוחד היה רק טוב. תמיד ראה את טובתו של האחר, ואף פעם לא חשב על טובתו שלו. הוא קיבל את החיים בחיוך, ידע להשלים עם כל מצב שאליו נקלע,

תמיד התמודד איתו בצורה טובה ביותר. גם מפקדיו בצבא מעידים, כי תמיד עשה את העבודה המקצועית ביותר בצורה השקטה ביותר.

משניים את בית-הספר היסודי בנופית, עבר לחטיבת הביניים ב"גוש זבולון". בתחילה, היה לו קשה מאוד להשתלב מבחינה חברתית עם בני הקיבוץ, אך אט אט קנח לעצמו מעמד בחברה, בזכות חייתו אתלט מצטיין.

אוהד לא השקיע הרבה בלימודיו, את מרצו השקיע בשתי אתגוריו: הספורט והמחשבים. בכיתה י' עבר לבית-הספר "כרמל-זבולון" ביגור, ובכיתה י"א החל לעסוק בריצת הניווט, עיסוק שאוהד הצטיין בו.

כשסיים אוהד את י"ב, רצה להתגייס ליחידת "אגוד", בעקבות חברה של אדוה, ירון. הוא היה ביחידה 13 חודשים, ולאחר-מכן, הגיע לפלוגה הרובאית של גדוד 51 של גלני.

בתחילה, היה לו קשה בפלוגה הרובאית: היה לו קשה להשתלב בקבוצה גדולה, אשר התגבשה קודם להגעתו, ואשר חיתה שונה מהמסגרת המוכרת לו ביחידת "אגוד".

אך, עם הזמן, החל אוהד להתבלט משאר החיילים במקצועיותו, בהתמדתו ובעזרה תמידית לכולם. לדעת מפקדיו היה "מקצועי במיוחד, והיה מהחיילים שאפשר לסמוך עליהם, ולדעת שיעשה את העבודה בצורה הטובה ביותר".

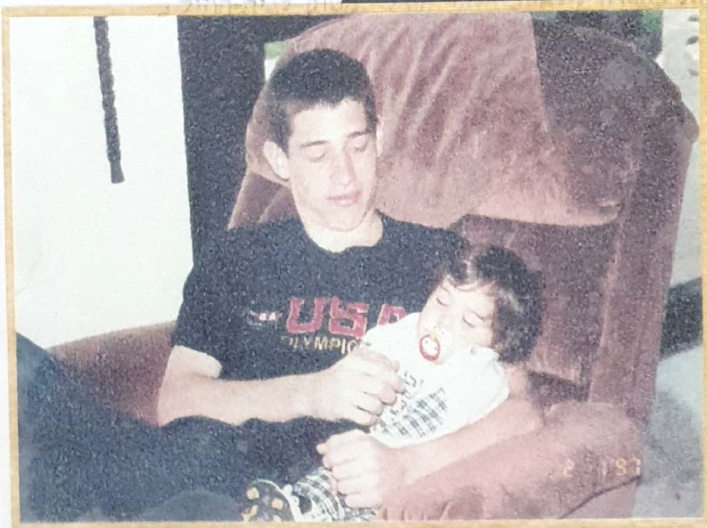
אוהד, מספרים חבריו, היה חייל מצטיין בכל מעשיו, והיה חבר אמיתי, שאפשר לסמוך עליו ולדבר איתו על הכל.

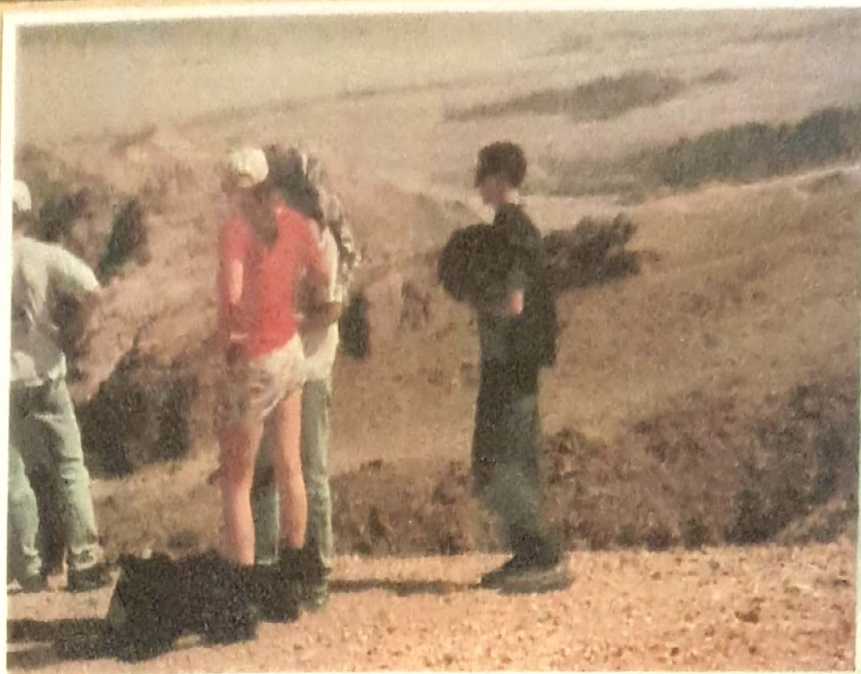
במהלך קו לבנון, תפקד במחלקה כקשר טווח, תפקיד שדרש אחריות רבה. לא לחינם קיבל תפקיד זה, מפקדיו האמינו שיעשה את העבודה בצורה המקצועית ביותר.

ב- 30/12/98 יצאה המחלקה לפעילות מבצעית, בוואדי בוך, ברצועת הבטחון בלבנון. במהלך התנועה לנקודת המארב נוצרה טעות טרגית בכוח, והחלה תקרית אש דו-צדדית. אוהד ומפקד המחלקה, גיא ניסים, נפגעו. גיא נפגע בעינו, ואוהד נפגע מכדור בגל. קליע נוסף חדר למותו, וכנראה קרע את כלי הדם הפנימיים. אוהד איבד דם רב. החובש, אלדד, ניסה להנשים אותו במשך 25 דקות בגבורה עילאית. אוהד הובל במסוק לבית-החולים רמב"ם, ובזמן הנחיתה נפטר.

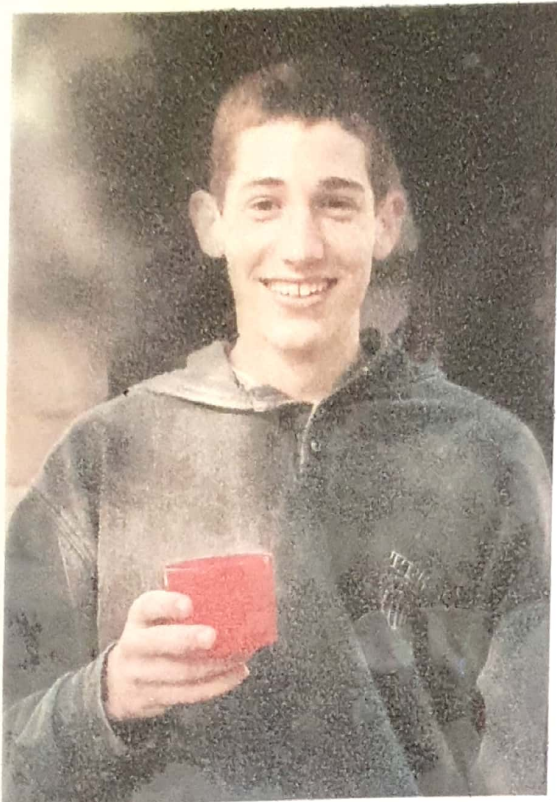
אוהד היה בן 19 במותו.

עם משפחתו

אוהד, הננף והכיתה, קצת לפני סוף הטיול

אוהד בתקופת נעוריו

יחד,

לשמע כל צלצול טלפון, עדיין אוויר מזדקפות, ולשבריר שניה חולפת זו המחשבה - אוי
זה אתה שמצלצלי כי גם אחרי שעמדתי בזמן מול קברך, השחשתי עשרות פעמים
שהשלמתי עם שקרה - אוי יכול לעפל את חבלתי ניתן לזיכור, חבלתי ניתן לתפוסה,
שאתה - שרק לפני שבתיים אמרת לי "תשמור על עצמך" משמרדנו בטלפון, שרק לפני
שלושה שבועות נחת כל כך לראות אותי מתענן על המוס שוקולד כשלושה צבעים שהכנת,
עכשיו קבר בזדמה.

עשר שנים עברו ביחד. כמה פעמים היית היחיד מבני גילי שקיבל אותי כמו יחייתי. שנתן
לי להרגיש מה אני שווה באמתו מי יודע איפה חיותי היום בלעדיך.
וכך, כל פעם שאני נתקל מחדש בשיר שאהבת, בחפץ איתו נחנת לשחק כשהיית בא אלי

או במשפט שאמרת שעולה בזיכרוני - מגיעות מחדש הדמעות - וחזיכרונות.

חזיכרון ראשון שלי ממך הוא מלפני עשר שנים, אולי חודשיים או שלושה יותר. תחילת
כיתה ד', ביתה חדשה בבית ספר חדש. בהפסקה אני בודד, לא מצליח ומפחד לנסות לדבר
עם ילדים אחרים. עד שאתה מזמין אותי להצטרף ולשחק - אתך ועם ערן גיא. קצצנו שם
לרוחק, בחול בירידה (איפה שהיום מושבי הכסון שיושבים עליהם בטקסים של היישוב).

**שנה או שתיים שאחר יותר, ואני עדיין כמעט בלי חברים. אמא שלי ניסתה כל הזמן
לשכנע אחי לזנק לשיעור. בסוף התקשרתי אליך, תפגשנו בכניסה לרחוב שלי.**

**הצלחתי לשכנע אותך לנסות משהו שקראתי עליו בעיתון: מבוכים ודרקונים.
המשכנו לשחק בה בחסות חבית, כשעברנו לחטיבה. בתחילתה כמעט תמיד היינו
יושבים יחד בחסות, אך בזמן בית הספר כמעט ולא דיברנו...**

**שניים מהאירועים החשובים ביותר עבורי בזמן החטיבה - הטיוול שלי לקניה, וקניית
המחשב, עשיתי בעקבותיך. קצת אחרי חבר מצווה שלך סיפרת לי שקנית מחשב חדש,
והזמנת אותי לראות. שם ראיתי עולם חדש שלא הכרתי לפני כן.**

**כשגם אני קניתי מחשב חדש באת אלי, ושיחקנו בו כל הלילה. לימדת אותי להשתמש
בגורטון קומנדר, לשחק בקווסט, וניסית ללמד אותי גם לדעת מתי להפסיק. תמיד היית
אתה זה שהביא משחקים חדשים, מהחברים בקיבוצים.**

**בשיעורי מתמטיקה בכיתה ט' אצל רוחיק, ישבת ליד עומר ואני ליד יותם. לפעמים היית
מעתיק ממני שיעורים ולפעמים היית מתחיל לפתור תרגילים, ומשיג את כל הכיתה. "אתה
פשוט צריך לעבוד בקצב שלך", אמרת לי.**

**כל חודש היינו מתנפלים על ה"וויז" שהיה מגיע אליך. כשהזרת מקניה, אחרי חופשת
הפסח של ביתה ז', נדמה לך, - סיפרת לי שטייל אתך אחד מכתבי העיתון, ושכמעט זרקת
אותו מהבדור הפורח כי הוא עצבן אותך. מקניה הבאת לי ג'ורף ועוד חיה (צ'יטה נדמה לך)
מעץ. אסרת עלי לגלות לאף אחד שהבאת לי, כי לא הבאת לכולם, וגרמת לי להרגיש שאווה
שלא הרגשתי הרבה זמן.**

**לאורך החטיבה רבנו והשלמנו אין ספור פעמים. לפעמים היית עם יותם "נגדי", ולפעמים
אני איתו "נגדך", אך רוב הזמן היה יותם לבד. "לא התייחסנו ליותם יפה בחטיבה", אמרת
לי אחרי שנים, בתיכון.**

**נדמה לי שזה היה בחטיבה, או אולי רק בתחילת התיכון, שבאת אלי עם מני, וכמעט בכוח
גררתם אותי למגרש. שיחקנו כדורגל באותה פעם, אך בדרך כלל שיחקנו כדורסל, ואני
התחלתי לאהוב את המשחק. תמיד היית מנצח אותי (או אותי ועוד משהו ביחד). בפעם
הראשונה (ואחת הפעמים הבודדות) שניצחתי אותך כל כך שמחתי, ואתה אמרת "אין לך
מה לשמוח, אני יכול לנצח אותך עוד מליון פעמים".**

**אחרי היום האחרון בחטיבה, ירדנו מההסעה וקנית מיץ תפוזים ופחית קינול. את המיץ
שתית, ואת הפחית ניערנו וזרקנו מאחד לשני איזה עשר דקות, ופתחת אותה, מקוזה
שישפרץ לגובה, כמו בסרטים. אבל בקושי יצא משם פסססססט עם כמה טיפות...**

**בתיכון עברנו לאותה הכיתה. תקופה מסוימת ישבנו יחד ואני זוכר משחקי "ארבע
בשורה" בשיעורים של חייליה וירדן, צחוקים וויכוחים על מה שהיה בחטיבה, כשכל אחד
זוכר משהו אחר.**

**רק בתיכון הצלחתי סוף סוף להרגיש אחד מהחברה, דבר שלא הייתי מגיע אליו בלעדיך.
עד זכור לי מהתיכון איך היינו מחכים לתחילת שיעור מחשבים, אונה מדבר עם**

**היגורניקים והרמת-ישי-ניקים על ה-NBA, תוך כדי העתקת שיעורים (בכתב שמלי המורה
בכל מקרה לא תבין) או זריקת אבנים קטנות אחד על השני על הדשא.**

יחד עם עוד כמה
מהשכבה הלכת ליום
סיירות, וחזרת גאה,
בדרך לניבש סיירת
מטכ"ל. ליום אחד
חיית פתאום במרכז
העניינים, וחרגשת כל
כך נבדק, סיפרת לי
אחרי כן.

בטיול השנתי חיית
סוחר תמיד פי כמה
מכל האחרים. שני
גיריקנים ומליון
קופסאות שימורים,
"מתכונן לצבא",
אמרת בחיך.

כשאני עשיתי
פסיכומטרי, אתה
רצת בחולות, בגיבוש.
חזרת שרוף לחלוטין,
אך מחייך ומרוצח על שסיימת

אך מחייך ומרוצח על שסיימת

אז רצית להגיע לצנחנים. אמרת שהיחידות שלהם פחות טובות משל גולני. אבל אם
נופלים לגדודים, אז בצנחנים יהיו אנשים יותר טובים. הצבא שכח לשלוח לך זימון לראיון
לצנחנים כפי שהובטח לך בגיבושן של 669. ולמרות כל מכתבי המחאה שהדפסת אצלי,
שובצת לגולני.

במסיבת הסיום ובחזרות התרוצצת מאחורי הקלעים עם מצלמה. תופס את הרגעים
המביכים ביותר. כשאנשים מחופשים רצים במסדרונות לברוח לך...

**לברחת במחשבים בי"א זי"ב לימדתי אותך. אתה שמחת שהצלחת לעבור, אך זה לא
הספיק לך, התכוננת לשפר את כל הברגות אחרי הצבא.**

**ב-22 ביולי 1997 נפרדנו. למחרת הגם אני טסתי לאנגליה ואתה התגייסת. כשהזרתי
שמעתי מאדווה שהצלחת להגיע לסיירת אגוז שכל כך רצית, והייתי גאה בך.**

**לטקס ההשבעה שלך לא הגעתי, רק בגלל ששכחתי להתקשר יום לפני לעומר או
למשפחה שלך. כל כך הצטערתי והתנצלתי אבל אתה כרגיל אמרת "שטויות, לא נורא".
לטקס כומתה שלך נסעתי עם עומר, אביב ואביך, ואתה עמדת שם כל כך גאה, עם אותה
הבעה שלך שהראתה כל כך הרבה שמחה אצורה. אחרי הטקס באת ואכלת איתנו את
הפיצה הקרה שהבאנו. אכלת מעט: אפילו אז דאגת שלנו יהיה מספיק.**

**המשכת באחד המסלולים הקשים ביותר בצה"ל, וכמעט כל פעם שהיית יוצא שבת הייתי
בא אליך, ולא מבין איך דבר ראשון כשאתה קם - אתה תופס את המכסחת דשא ומתחיל
לעבוד.**

**כמה ימים לפני שהתגייסתי באתי אליך וגם עומר שבדיוק סיים טירונות. הבאת לי סובע
פליז לחורף בתוט דיזיגים, "לשפצר איתנו כל מעני דברים". מאז תחילת החורף, הסובע כל
הזמן היה איתי, עד ששלשום, שש שעות אחרי מותך, גיליתי שאיבדתי אותו.**

**הסיפורים שלך ושל עומר על הצבא הפחידו אותי. כשאמרתי לכם את זה אמרתם "אל
תתגייס עם יותר מידי מוטיבציה", בצחוק.**

**רק אחרי שהתגייסתי התחלתי להבין את העולם שלך בשמנות החדשים לפני, אולם אז
התחלנו להתראות לעתים נדירות. המעט שסיפרת לי על מה שאתה עובר בצבא, שהיה קשה
פי הרבה ממה שאני עברתי, חיזקו אותי ברגעים הקשים ביותר בטירונות.**

**יומיים לפני שסיימתי את הקורס התקשרת אלי, תפסת אותי בדיוק בשעת ת"ש. אז
הודעת לי על מותו של נמרוד. נסעתי ללוויה אתך ועם עומר, ושם לראשונה מאז סיום
הלימודים פגשתי קבוצה גדולה של חברים מהשכבה ביחד. הפעם השניה הייתה בלוויה
שלך.**

אחרי יומיים יצאתי לרגליה. ביזם האחרון שלח נסעתי אחד וגם שמר לקרטינג בנתניה.
ביזם רביעי או חמישי בשבוע שלאחר מכן דיברנו בטלפון וסיפרת לי שהעבירו אותך מאגוז.
"כל פעם אני מתקשר אליך עם שוק חדש", אמרת.

לא הסכמת לשום אפשרות אחרת, אלא להמשיך ולהיות לוחם החזקת לגדוד 51 של
גוללי, שם נתקלת ביחס רע וקשיים שכמעט ולא דוברת עליהם. המחשבה להוריד פרופיל על
נדקיה שברצו לך בתקופת שירותך באגוז הלמה כך, סיפרת לי, אבל המשכת בכוחות שלא
הצלחתי לחזק במימה אתה שואב אותם, וגם בגדוד הצטיינת.

הפגישה האחרונה שלי אתך הייתה בשבת לפני שלושה שבועות, בתום שבוע שהיית בבית.
ביקרתי אותך, ישבנו עם אביך במרפסת ואתה הסברת לנו על האירועים האחרונים שקרו
בלבנק. מזם נהרנו חיילים מהגדוד שלך.

אמא שלך קנתה לך ספר בשול בשוקולד, ואתה נתת לי את הפרוסה האחרונה של עוגה
שעבדת עליה יום שלם, וביחד אכלנו (טוב, בעיקר אני) גביע מהמוס המצוין שהכנת, ונהנתי
מכל כפית. "אם זה לא טעים, אל תתבייש, תגיד", אמרת. לקחתי ממך שני ספרים, ובאת
אלי לקחת חומר בשביל הלימודים של אדווה, וספר לקרוא, הקפצתי אותך חזרה הביתה,
והפרצו בפעם האחרונה.

דיברנו אחר כך עוד פעם אחת בטלפון. "תשמור על עצמך", אמרת לי בסיום השיחה,
משפט שאני נהגתי לחזק לך מאז שעלינו ללבנון. "אני חושב שזה יותר רלוונטי לגביך",
אמרתי. אתה צחקת, האמרת משוה כמו "אני יודע...". וכמו שהיית אומר הרבה פעמים
בסיום שיחותינו: "או האלה, אני עוד אדבר אתך, ביי". זה לא התגשם.

שילשום, בשעות הבוקר, אמרו לי שההורים שלי ב.ש.ג. שם חיכתה לי אמא, עם הגרוע
מכל.

הזיכרונות ממשיכים לרדם: מדורות כל ליג בעומר ברחבי היישוב, השתוללות בבר
מצוקה שלך ושלי, הצלחותיך בריצות ניווט, התנדבותך להישאר שבת לשמור עוד בתחילת
הסיומת... העולם שלי אינו אותו עולם שהיה לפני שישים שעות.

אחרי, אתה התגייסת לבוא מוכן לתת הכל. הצבא לקח הכל, לקח, ולא השיב דבר. אמיל
את המסקנות הברורות הנבעות מהתקריות בה נהרגת הצבא מסרב לקבל, במקומות
בטיקשות ובאסימות לבדור כל כך.

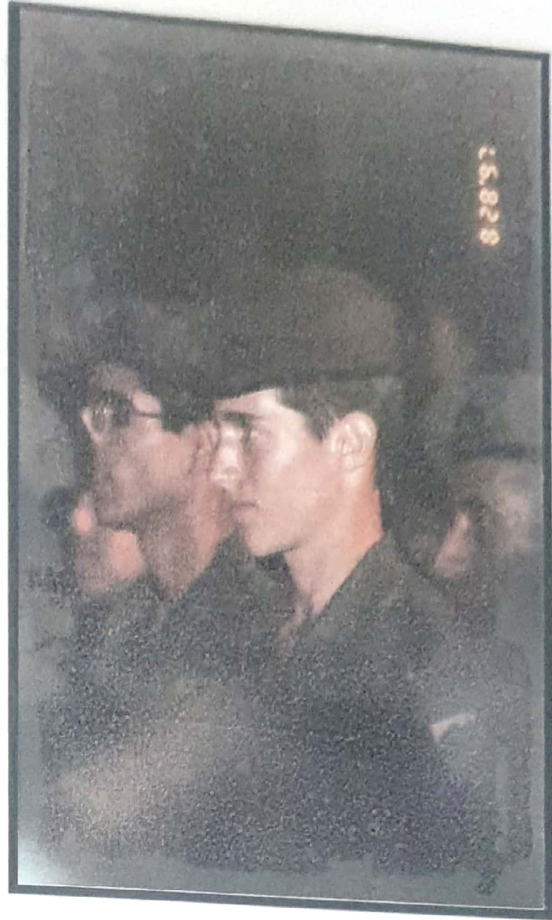
השפה התחלפה, בעולם החיים ממשיכים כרגיל, אך אני עוד לא מסוגל להאמין שאני לא
אשמע עוד את קולך, שבספר נותרו עוד הרבה מאכלי שוקולד שלא תכין, שהטיול לקוטג לא
תאז לפעם, שלא נשחק עוד כדורגל עם רוח על הדשא או סתם נשב ונביט בגוף, שאין לי עם
מי להחליף רשמים על הספרים שלך, שלא תנצא רשיון או תשפר בגבות, לא תהיה
ארכיאלוג ולא תלמד אסטרופיסיקה, ושכל האנשים שאני מכיר - הנורא מכל קרה
דווקא לטוב ביותר: לך שתמיד התחשבת, עזרת והבנת טוב אותי ואחרים, יותר מכל אחד
אחר.

"זה לא היה צריך לקרות", חשבתי כבר מליון פעמים, ואני אחשוב עוד מליון. אבל זה
קרה, ואני אפשר להתמודד עם כך שהזמן לא יחזור לאחור, ושהזיכרונות הם כל מה שנותר.

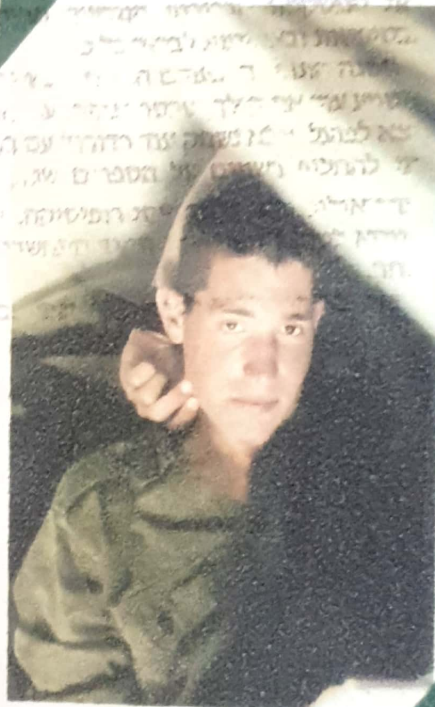
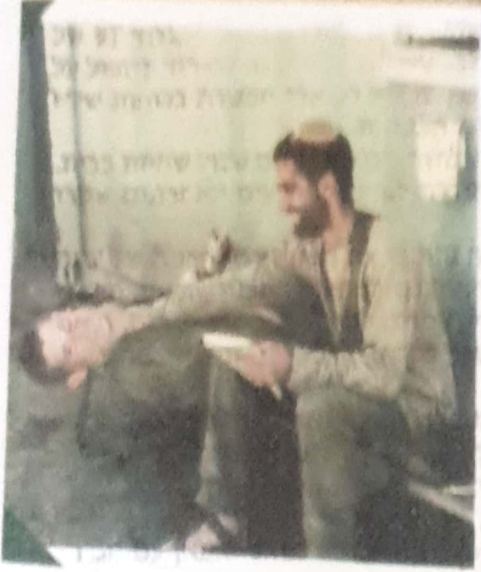

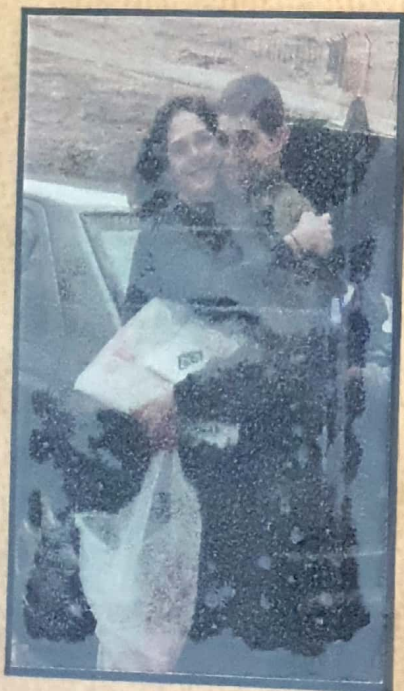
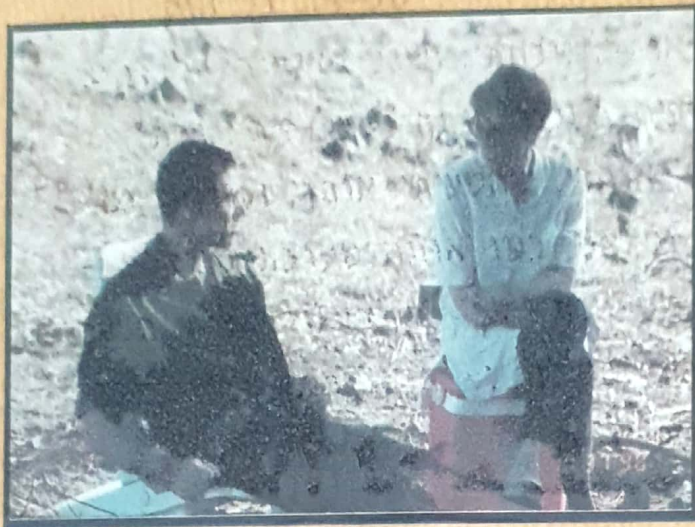

בתקופת הצבא

תמונות מתקופת הצבא

נפרדים מאוהד

אדווה אחותו הגדולה של אוהד סופדת
אותו על הקבר הפתוח

על הקבר הטרי, ספדה אדווה לאחיה הצעיר: "אחי, מעט מאוד פעמים השתמשתי בשם זה כדי לקרוא לך אחי, וזווקא עכשיו, דקה באיחור, אני קוראת לך אחי הקטן, הגיבור, הטוב והיחיד, כי הפסקתי לנשום יחד איתך".
"אני שואפת ונושמת יחד איתך, ועדיין חנוקה מעצב ומכאב, ומכעס על מערכת מגודלת וטיפשה שבחרה באופן מודע להמשיך ולטעות; שהקפידה ליישם את כל חוקי המיכוון ולהרוג לי אותך. נוכחתי, ושוב באיחור של דקה, שזוהי מערכת שעל-פיה חינכנו אותך ושעל-פיה גדלת".
"אני מבקשת סליחה, אוהדי, שהטעיתי אותך, וכנראה גם אמשיך להטעות, כי גם אני, כמו אותה מערכת מגודלת - לא משכילה ללמוד מטעויותי. אך אני, בניגוד אליה, הנשק שלי לא יורה בבוזדת וגם לא בצרורות, הוא יורה בצברים של מילים. מהיום הכל שונה".

אוהד

לפני כחצי שנה הגיע אוהד לפלוגה. כבר בשיחת פתיחה אצלי באוהל, במחנה קלע, התרשמתי מאוהד. שוחחנו הרבה על תהליך העזיבה מ"אגוד". למרות שהרגיש פגוע, והיה קצת מבוהל מההגעה למקום חדש, רצו להמשיך להיות לוחם ולתרום כמה שיותר. שמחתי מאוד לקבל את אוהד ועוד מספר חיילים, שהגיעו איתנו מ"אגוד". אוהד וחבריו, שנקלטו היטב בפלוגה, העלו באופן משמעותי את הרמה האישית והמקצועית במחלקות אליהן נכנסו.

במהלך כל התקופה בלט אוהד לטובה, גם באימונים הקשים, גם בעבודות המנהלה. בפעילות המבצעית, ובכל משימה אחרת ביצע את הדברים, כהרגלו, בשקט מדהים, בחיך קטן ועם המון השקעה. הרצון לעשות טוב לזולת, בכל הזדמנות, אפיין את אוהד. סיפור קטן, שממחיש את האופי שלו הוא משחק הכדורגל, שהפלוגה ראתה בבית הוריו בנופית: באחד הערבים באל"ת אליקים, התקיים משחק כדורגל של נבחרת ישראל. החלטנו, שכל המעוניין מחיילי הפלוגה יראה את המשחק, ולאחר-מכן נמשיך באימונים. לאחר שלא נמצא פתרון בבסיס אליקים, אוהד שמע על-כך והזמין את כל הפלוגה לביתו. אוהד נהרג מאש כוחותינו בתאונה בפעילות מבצעית, בדרכו למארב כנגד חוליות מחבלים. נמשיך ונזכור את אוהד בכל פעילות שנעשה. האופי, ההתנהגות והאישיות של אוהד יהיו מודל לחיקוי, שנשאף להנחיל לחיילי הפלוגה.

גיא הלוי, סרן

מפקד הפלוגה

שמחתי לשמוע שאוהבים אותך שם ושהידע שרכשת באגוז עוזר לך
לסוד לחילים שאיתך.
הספקתי לדבר איתך אוהד על העניין - ההמשך בבבא ויציא
לפיקוד ולקצונה אך לא ידעתי אז את שאני יודע היום.
לא שיערתי אז שתכנינים לעתיד, איתך, "מסתבר" עלולים להיקטע
באכזריות שכזו.

ידעתי שאתה מתאים !

ידעתי שאתה יכול!

משפחת זך היקרה
מי יתן ולא תדעו עוד צער

סגן ינון פרסיקו

אוהד

30. עברו 30 יום, שאתה לא איתנו, ואתה לא יודע כמה קשים הם היו.

אוהד, קשה לתמצת את משך ההיכרות שלנו במכתב אחד, אבל אני מרגיש שאני חייב
לעשות את זה. לעשות את זה, על-מנת שכל האנשים, שלא הכירו אותך, ידעו מה הם הפסידו,
ואני יודע מה הם הפסידו.

כן, למרות ששנה וחצי זה לא הרבה זמן, אני מרגיש שהספקתי להכיר את רוב מעלותיך, והיו הרבה.
אוהד, אני כותב לך את המכתב הזה, ולא מאמין, שצריך לדבר עליך בלשון עבר.
זה לא נתפס, כי בשבילי אתה כל-כך חי, צוחק, שמח, כל-כך אתה, כל-כך פה.

30 יום אוהד, 30 יום שבהם לא הפסקתי לחשוב עליך, על כל הרגעים השמחים והעצובים שעברנו
יחד, והיו הרבה. את כל אותם הרגעים, אוהד, תאמין לי, שאזכור כל חי.

אוהד, אני יושב בחדר, רואה מולך את הפנים שלך, הפנים המחייכות, השמחות, הפנים שעכשיו
כל המדינה מכירה.

אהבתי אותך אוהד, אהבתי אותך כאדם, כחבר, אהבתי בגלל שהיית אוהד זך, אהבתי ואמשך
לאהוב, למרות שאתה כבר לא איתנו.

אוהד, שנה וחצי הכרתי אותך, ואתגעגע אליך כל חי.

תנוח בשלום על משכבך

מתגעגע

דברים לזכר של אוהד זך ז"ל

אוהד הגיע לזוהר "ותבוקעים הראשון" בתקופת האימון למחנה קלע שבצפון רמת הגולן. עד מותו נכנס למשרד ומייד שלחתי אליו שאלה בחלל האוהד: "ימה קודה אוהד ז", אוהד הביט בי חזרה די מבוויש, אך ניכרה בו האכזבה שהתעברה מייחזת 'אגוז'. ניסיתי להפיג את המתח שבמעבר בין היחידות ואמרתי לו שהוא יהיה ונשאר לוחם של גולני והבטחותי לו שעוד בטרם חברין מאגוז ידרכו על אדמת לבנון, הוא יעשה זאת הרבה לפניהם ובתדירות רבה יותר.

בינעוד למספר חיילים נוספים שהגיעו 'מאגוז' ובחרו להיות עובדי מנהלה או סתם ללכת לקבי"ן, אוהד בחר להמשיך להיות לוחם בפלוגה א', ללא בקשות מיוחדות וללא תנאים.

אוהד נקלט היטב בפלוגה ובמחלקה ומתוך הפעמים הספורות שפגשתי, בעיקר בתחקירים לקראת פעילות, ניכרה בו רצינות אין קץ למקצועי, כחצר הוותמציאות והרצון לבצע את המשימה.

אוהד שימש כקשר, תפקיד השמור ליותר מקצועיים ולא לה שדרכם אל מסלול הפיקוד נראית טבעית.

אין לי ספק שאוהד סומן ע"י מפקדיו לקורס קצינים ואף יותר מכך, אך התאונה הקטלנית קטעה את הדרך לכך ולעוד הרבה דברים שטרם הספיק לעשות. לא רק בדרכו הצבאית. מלח הארץ ומקצועו, חיך ביישגי מחוד ורצינות אין קץ כחייל מאיזד, 'כרתו בזכרוני לעד.

אני מלא בצער על האובדן הטראגי והתאונה הקטלנית שבעטייה נלקח מאיתנו אוהד. כולי תקווה שתאונות כאלה לא ישנו ונוכל כולנו להתברך בחיילים כדוגמת אוהד זך ז"ל.

אילן אטיאס, סא"ל

מ ג " ד 51

אוהד,

עברו 30 יום, חבר לא השתנה,

החיים ממשיכים, אך אתה פה לא נמצא,

מחכים לתשובות...

שואלים אלף שאלות!

אך, הם ממשיכים להתעסק בהכחשות.

אוהד, לא נפסיק להילחם על השאלות,

ולא ניתן לאשמים "לברוח" מתשובות.

כן, מודה אני בכישלון הפרטי שלנו,

ומתמדה יום יום עם הפנס, שהיה בנו,

שהוא חלק מכך, שאותך איבדנו...

אך, לצערי מעטים האנשים, שקמים ומחלים,

וביחוד, האשמים האמיתיים!

לצערי, כרגע, אינני יכול להרים את הראש ולצעוק,

אך, מבטיח, שכשאוכל, לא אשתוק!

אנחנו "ההראות" "שבחי הפי"מ,

נוציא את האמת לאור העולם,

ובצבע מאשימה כלפי האשם

בצעק, שלא נשכח, כל עוד הוא נושם.

אוהד, לסיום רציתי שתדע, שאותך לעולם לא נשכח

עם חסרוך נחייה, ואתו נחייה לעד,

עד שאלוהים גם אותנו יקח,

ופה, בינתיים, עם משפחתך נכאב,

נדאג, שדמך לא לחינם נשפך.

דברים לזכר חבר דברים לזכר חייל אוהד זך ז"ל

אוהד!

שמונה חדשים למדתי להכירך, פגשתי אותך טירון ואני מפקדך!
כאילו רק אתמול התגייסת לצבא הגנה לישראל, נחוש, החלטי
לתרום לעם, למדינה, לחברה!!!
רצון עז הניע אותך להיות ביחידה מובחרת, להיות חייל קרבי!
ליויתי אותך בצעדך הראשונים בצבא.

תוך כדי כתיבת שורות אלה אני רואה אותך ממשי וחי בזיכרוני
ובמחשבותיי. אני רואה אותך טירון, עומד במיסדרים ביום מנושם-
כול גופך מתוח, אתה מצדיע לי ועל פניך נסוך חיוך, לא סתם חיוך
אלא חיוך מאוזן לאוזן וכולך אומר כבוד.

כל ההבעות שלך כמו התנהגותך היו מושלמות.
כלפי חוץ הקרנת רגישות ושקט נפשי אך בעת הצורך ידעת גם ידעת
להפתיע כשנדרש היית עקשן, וכחן, דבק במטרה בעיקר כשהדברים
נגעו לנושאים חשובים ומהותיים.

הערכתי אותך כאדם רציני ואינטליגנטי, מצאתי בך שנתף לשיחות
פרטיות ולהיתעצויות לגבי חברים - חיילים מהצוות.

אני זוכר את תקופת האימונים בבסיס "פלס" את ביקורי הוררך -
המשפחה עם הצינדניות שגרמו לכל חיילי הצוות להתקבץ ולהאסף
סביבך.
בתקופת אמוני הנווטות באזור ציפורי היית - אוהד בין הראשונים.
שיטחי הניווטים היו מוכרים לך, סביבה בה גדלת קרוב לבית נופית.

פגישתינו האחרונה הייתה בעצרת גולני בגני התערוכה. שמחתי
ליראותך הצטערתי שאינך ממשיך ב"אגוז" אך היה חשוב לי לדעת
שאתה מסתדר היטב בגדוד 51 - הגדוד החדש שלך.

מעט מאוד פעמים השתמשתי בשם הזה, כדי לקרוא לך "אחי";

דוקא עכשיו, דקה באיחור, את זה אני רוצה.

ואני קוראת לך: "אחי, אחי הקטן, הגיבור, הטוב, היחיד".

כי הפסקתי לנשום יחד איתך, ואני שואפת ונושפת, שואפת ונושפת, ועדיין חנוקה...

חנוקה מעיב, מכאב, מכעס.

כעס על מערכת מגדלת וטפשה, שבחרה באופן מדע להמשיך לטעות, שהקפידה ליישם את כל

חוקי המכוון ולהרוג לי אותך.

ונוכחתי, ושוב באיחור של דקה, שזוהי המערכת שעל-מיה חינוכנו אותך, ושעל ערכיה גדלת.

אני מבקשת סליחה אוהד, שהטעיתי אותך, וכנראה, גם אמשיך להטעות, כי גם אני כמו אותה

מערכת מגדלת, לא משכילה ללמוד מטעויותי. אך, בניגוד אליה, הנשק שלי לא יורה בבחדת,

וגם לא בצרורות. הוא יורה בצברים, צברים של מילים, שפתאום נאלמו, ונאלמה המטרה,

ומהיום הכל שונה, וכולם מכירים אותך, סמ"ר אוהד זך.

אבל, אחי נשאר רק שלי.

אוהד.

על קבר האח, הבן והנכד

בשבילי, גולני זו חולצה מיוזעת, נעליים מאובקות, ברק בעיניים.
בשבילי, גולני זה מסע לילי ארוך, נכונות ונחישות לבצע משימות בכל
מחיר.

בשבילי, גולני זה הכוח ההולך בלילה חשוך ליעד אויב, אצבע על ההדק
אחניים קשובות, עיניים פקוחות לכל רחש.

בשבילי, גולני זה הכוח החוצץ בין ילדי הצפון למרצחים המבקשים את
נפשם.

בשבילי, גולני זה סיור לאורך הגבול, ההיתקלות, המרדף וההסתערות על
אויב.

בשבילי, גולני זה העצבות, הדמעה בעיניים על חבר שנפל בקרב.

בשבילי, גולני זה הטוב והיפה שבנוער הישראלי.

בשבילי, פיקוד הצפון זה גולני. אשרי הפיקוד שיש לו חטיבה בזו.

זך אוהד ז"ל

1979-1998

שמור

מפקדת קצין שלישות ראשי
מדור קציני ערים ונפגעים
תאריך 30/12/98

מס' תעודת זהות: 16821

נכנסת מן אונג' נה
עתימת עננה :

מס' זכירה 122
קצין

קצין העיר חיפה 8682 - מפקד

מס' זכירה 344 - מח' נפגעים
מח' 352 - מ"ר חובה

מקחצ"ר 24 - רע"ן נפגעים

משהב"ט - אגף השקום - החום
משהב"ט - ה"ח' לנצחת החייל

מס' זכירה 35	מס' זכירה 35	מס' זכירה 35	מס' זכירה 35	מס' זכירה 35	מס' זכירה 35
מס' זכירה 35	מס' זכירה 35	מס' זכירה 35	מס' זכירה 35	מס' זכירה 35	מס' זכירה 35

הנדון : הודעה על חלל

1. פרטי החלל

קדי	מס' אישי	דרגה	שם משפחה	שם פרטי	שם האב	חיל	יחידה
ח	6397597	סמ"ר	יד	אהוד	חיים	חי"ר	גדי חי"ר 51

ת. נפילה	ת. נפילה	ת. נפילה	ת. נפילה	ת. נפילה	ת. נפילה
לנעזי	לנעזי	לנעזי	לנעזי	לנעזי	לנעזי
30/12/98	30/12/98	30/12/98	30/12/98	30/12/98	30/12/98

2. פרטים מתדפיס אישי

ת. גיוס	שנת עליה	ת. עליה	ת. עליה	ת. עליה	ת. עליה
23/07/97	*****	ישו	ישו	ישו	ישו

סוג שירות	מס' חובה	מס' חובה	מס' חובה	מס' חובה	מס' חובה
רווק	313	313	313	313	313

שם פרטי	עיר-ישוב	רחוב ומס' בית	טלפון	שם פרטי	עיר-ישוב	רחוב ומס' בית	טלפון
חיים ונעמי	נופית	צפרירים 38	04-9930492	חיים ונעמי	נופית	צפרירים 38	04-9930492

הערות מיוחדות: הוען כ רגת סמל ראשון לאחר מותו.

חתימת מבקר :
99474
עופר נרו

חתימת הבודק :
6354597 סגן אורלי גפן

מס' השוטף: 16821

STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018

STATE (2017)	2017	2018	2019	2020
1	2017	2018	2019	2020
2	2017	2018	2019	2020
3	2017	2018	2019	2020
4	2017	2018	2019	2020
5	2017	2018	2019	2020
6	2017	2018	2019	2020
7	2017	2018	2019	2020
8	2017	2018	2019	2020
9	2017	2018	2019	2020
10	2017	2018	2019	2020

STATE (2017)	2017	2018	2019	2020
1	2017	2018	2019	2020
2	2017	2018	2019	2020
3	2017	2018	2019	2020
4	2017	2018	2019	2020
5	2017	2018	2019	2020
6	2017	2018	2019	2020
7	2017	2018	2019	2020
8	2017	2018	2019	2020
9	2017	2018	2019	2020
10	2017	2018	2019	2020

STATE (2017)	2017	2018	2019	2020
1	2017	2018	2019	2020
2	2017	2018	2019	2020
3	2017	2018	2019	2020
4	2017	2018	2019	2020
5	2017	2018	2019	2020
6	2017	2018	2019	2020
7	2017	2018	2019	2020
8	2017	2018	2019	2020
9	2017	2018	2019	2020
10	2017	2018	2019	2020

STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018
 STATE (2017) - 2017-2018